

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/86/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014200967
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014200967.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnych veciach žalobcu: Dossena s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, práv. zást.: JUDr. Alena Rudohradská, advokátka, so sídlom Moldavská 8, 040 11 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 1100303/1/266469/2014/5309, zo dňa 09.06.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/103/2014-75 zo dňa 28. 04. 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/103/2014-75 zo dňa 28. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. 1100303/1/266469/2014/5309 zo dňa 09.06.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice číslo 9801404/5/654191/2014/Nem zo dňa 18.02.2014, ktorým bol podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov určený rozdiel v sume 34 000,00 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012 daňovému subjektu Dossena s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 46357955, DIČ: 2023340363, IČ DPH: SK2023340363.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či si daňové subjekty splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo

iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Vychádzajúc z odôvodnenia Krajský súd v Košiciach ďalej poukázal, že závery správcu dane z kontroly vykonanej u žalobcu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2012 sú zahrnuté v protokole č. 9801404/5/3211254/2013/Nem zo dňa 03.07.2013.

Dôvodil, že žalovaný správne uzavrel, že predmet dodania - reklamné služby boli fakturované bez akýchkoľvek ostatných súvisiacich služieb, čo vyplynulo z vyjadrení bývalého konateľa spoločnosti Paloš s.r.o. - dodávateľa žalobcu. Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom daňového subjektu, pričom toto je spojené s jeho dôkaznou povinnosťou. V rámci daňovej kontroly žalobca neposkytol správcovi dane relevantné dôkazy.

Na základe preverovania správcom dane sa nepotvrdilo iba výlučné všeobecné tvrdenie žalobcu, že existenciu služby z predmetných faktúr hodnoverne preukázal, pretože v rámci daňovej kontroly žalobca neposkytol správcovi dane relevantné dôkazy.

Krajský súd v Košiciach poukázal na odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, z ktorých dostatočným spôsobom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Krajský súd vo svojom odôvodnení poukazoval na právne závery správnych orgánov tým, že v prípade, ak by boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami správcu dane alebo by z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia nevyplývali takéto závery, bolo by možné rozhodnutia správnych orgánov považovať za nedostatočne odôvodnené a tým nepreskúmateľné, a to v preskúvanom prípade krajský súd nezistil.

Vychádzajúc z uvedeného Krajský súd v Košiciach konštatoval, že u žalobcu neboli splnené podmienky na odpočítanie dane ustanovené v § 19 ods. 1 až 4 a v § 49 ods. 1 zákona o DPH. Keďže žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno, krajský súd žalobu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol. Žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania krajský súd právo na náhradu trov konania nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že rozsudok zruší a vec vráti na ďalšie konanie v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. Žalovaný sa vo svojom odvolaní nestotožňoval s konštatovaním prvostupňového súdu a tvrdil, že žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt predložil správcovi dane Daňovému úradu Košice v stanovenej lehote všetky relevantné dokumenty /dôkazy/. Tieto dôkazy vo svojom odvolaní aj menovito konkretizoval. Poukazoval na skutočnosť, že podľa neho predložil všetky relevantné dôkazy v súvislosti s kontrolou dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012. V odvolaní ďalej uvádzal, že správca dane vo svojom rozhodnutí č. k. 9801404/5/654191/2014/ Nem zo dňa 18.02.2014 konštatoval, že nespochybňoval skutočnosť, že sa podujatia „Vipzone Hockey Cup 2012“ a „Vipzone fashion show by hotel Yasmin“ uskutočnili v danom čase a na danom mieste, ale spochybňoval ich zabezpečenie a dodanie dodávateľom Paloš s.r.o., tak ako je uvedené v sporných dokladoch, ktoré boli predložené správcovi dane k daňovej kontrole. Žalobca ďalej vytýkal, že v rozhodnutí správcu dane č. 9801404/5/654191/2014/Nem zo dňa 18.02.2014, ktorým kontrolovanému daňovému subjektu vyrubil rozdiel v sume nadmerného odpočtu 34 000,00 € za zdaňovacie obdobie marec 2012 znížený zo sumy 34 000,00 € na sumu 29,82 € absentuje v celom rozsahu odôvodnenie a zákonné ustanovenie, na základe ktorého správca dane postupoval tak, ako je uvedené v predmetnom rozhodnutí. Podľa žalobcovho názoru správca dane pri výkone kontroly nepreukázal nespochybniteľným spôsobom porušenie ust. §49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Podľa neho, ako to uvádza v odvolaní Finančné riaditeľstvo SR, vo svojom rozhodnutí č. k. 1100303/1/266469/2014 /5309 zo dňa 9.6.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane sa nezaoberal dôvodmi odvolania žalobcu, iba skonštatoval skutočnosti už

uvedené v rozhodnutí správcu dane, DÚ Košice.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/103/2014-75 zo dňa 28.04.2016 ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že námietky uplatnené žalobcom v odvolaní, ktoré sa týkajú vecného posúdenia sú obsahovo zhodné so žalobnými dôvodmi. Poukazoval, že sa k uvedeným námietkam už vyjadril v stanovisku k žalobe č. 1100303/1/553587/2014 zo dňa 18.12.2014, na ktorom trval. Ďalej uviedol, že všetky námietky podané žalobcom nemožno akceptovať a nie sú opodstatnené. Správca dane a žalovaný postupovali v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalovaný mal za to, že v danom prípade neboli plnené všetky podmienky pre odpočítanie dane stanovené zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. K tvrdeniu žalobcu o absencii odôvodnenia a zákonného ustanovenia, na základe ktorého správca dane postupoval, ako aj k tvrdeniu, že Finančné riaditeľstvo SR sa vo svojom rozhodnutí nezaoberalo dôvodmi odvolania žalobcu, žalovaný uvádzal, že uvedené tvrdenia sú neopodstatnené a nezodpovedajú skutočnosti. Vo svojom vyjadrení uvádzal, že rozhodnutie správcu dane obsahuje odôvodnenie v zmysle § 63 ods. 5 Daňového poriadku, sú v ňom uvedené všetky skutočnosti, ktoré správca dane zistil počas daňovej kontroly i vyrubovacieho konania, a ktoré boli následne podkladom jeho rozhodnutia o nepriznaní práva na odpočítanie dane z faktúr od spoločnosti Paloš s.r.o. a taktiež obsahuje aj uvedenie zákonných ustanovení, na základe ktorých správca dane rozhodol vo veci. Taktiež z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že sa zaoberal všetkými námietkami uvedenými v odvolaní.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Rozsudok krajského súdu bol vydaný po oboznámení sa s priebehom správneho konania, vykonanej daňovej kontroly u žalobcu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2012. Výsledok bol zhrnutý v Protokole č. 9801404/5/3211254/2013/Nem zo dňa 03.07.2013.

Podľa ust. § 3 ods. 1 daňového poriadku sa pri správe daní postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa ust. § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov sa ekonomickou činnosťou (ďalej len „podnikanie“) rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Za podnikanie sa považuje aj využívanie hmotného majetku a nehmotného majetku na účel dosahovania príjmu z tohto majetku; ak je majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, považuje sa jeho využívanie na účel dosahovania príjmu za podnikanie v rovnakom pomere u každého z manželov, ak sa manželia nedohodnú inak.

Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov je predmetom dane dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ust. § 49 ods. 2 cit. zákona platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže uplatniť platiteľ, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Ust. § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov vymedzuje právo platiteľa dane na odpočítanie dane. Toto právo vzniká v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť (§ 19 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov). Ide o všeobecný princíp, ktorý ešte neznamená automatické odpočítanie dane. Platiteľ dane môže odpočítať daň, ktorú voči nemu uplatnil iný platiteľ dane, ak sú splnené ďalšie podmienky v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Ust. § 51 ods. 1 písm. a) cit. zákona vymedzuje formálnu stránku uplatnenia práva na odpočítanie dane, t. j. právo na odpočítanie dane bude môcť platiteľ dane uplatniť, len ak má k dispozícii doklady, ktoré budú preukazovať právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 cit. zákona.

Podľa ust. § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ust. § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, a vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

V zmysle ust. § 24 ods. 1 Daňového poriadku je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý má povinnosť preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy len vykonáva.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci preto dospel k záveru, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s §219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že procesné neúspešnému žalobcovi náhrada trov neprináleží a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.